

HYGGE

Een tragische komedie

door

JIM LAFERE

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HYGGE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **JIM LAFERE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2023/0220/037
ISBN 9789038517063

Copyright: © 2023 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 8 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

NIELS HELFORT, eigenaar van het huis, getrouwd met Helle, werkt in culturele sector

HELLE JACOBSEN, vrouw van Niels, werkt fulltime als leerkracht

TORBEN JORNSEN, vriend van Niels en Helle, werkt als truckchauffeur

LOTTE SONDEERS, vriendin van Torben, werkt half time

JACOB JORNSEN, zoon van Torben, student geschiedenis

PERNILLE GUSTAVSON, zwangere schoonheidsspecialiste

KRISTOF SLOMANTZIC, werkzoekende Poolse immigrant

LISE LUNDGREN, minnares van Niels

DECOR

Centraal is een woonkamer met een grote tafel en 7 stoelen. In de woonkamer staat vooraan ook een fauteuil. De woonkamer mag gedecoreerd worden met seventies-spullen. Scherm bovenaan om de filmpjes van het politiekantoor af te spelen. Je kan er ook voor kiezen om op het podium een aparte ruimte te voorzien waar deze verhoren worden afgenomen (eventueel met een echte politie-agent die het verhoor afneemt).

Twee grote spots, links en rechts centraal: deze geven de “andere kamers” weer.

MUZIEK

Er zit veel muziek in het stuk. Dit zijn telkens korte fragmenten.

Scène 0

(Het doek is open. (muziek instrumentaal) iedereen is bezig met zaken te doen. Het wordt donker. Muziek stopt en licht springt aan op Lotte.)

LOTTE: *(kwaad)* Trek dat laatste terug. Neem die woorden terug!

(Bel gaat en iedereen loopt door elkaar. Na de bel begint onmiddellijk de muziek van scène 1.)

Scène 1: De verwelkoming van Pernille (huiskamer)

(Muziek: Teach in "Ding a Dong". Iedereen loopt door de kamer (choreografie). Kristof gaat de deur opendoen en Pernille doet haar intrede in het huis; de andere bewoners blijven bezig tot de muziek stopt. Dan komt de spot op Pernille, rest van podium is volledig donker. Zij spreekt het publiek toe.)

PERNILLE: Goeiedag, mijn naam is Pernille Gustavson. Ik ben 25 jaar oud. Ik ben geboren in Odense waar ik werd grootgebracht door mijn ouders. Mijn moeder was werkloos. Ze noemde zich huisvrouw, maar ze deed eigenlijk geen klop. Behalve wiet roken. Mijn vader werkte in een verpakingsbedrijf. Oersaai job. Ik was een moeilijke kind, allez ja, mijn ouders vonden mij moeilijk. Ik begrijp nog altijd niet goed waarom die ouwe lui mij nooit iets gunden. Op mijn 18de ben ik weggegaan uit het boerengat van Hans Christian Andersen en trok naar de grootstad. Ik had het daar gehad. Veel miserie gekend, verschillende jobs gehad, alles direct beu. Eigenlijk ontslagen, maar ik zal eerlijk zijn. Dat lag niet aan mij, dat lag nooit aan mij. Een jaar geleden leerde ik Mark kennen. Ik smolt voor hem: zo stoer, gespierd, lijf vol tattoos en in bed ... geweldig. Hij zei dat ik niet met me moest laten bullshitten. Ik werk nu voor mezelf als schoonheidsspecialiste, maar 't is niet gemakkelijk om rond te komen. *(wordt emotioneel)* Mark pakt al het geld af dat ik verdien. Dan gebruikt hij dat voor sigaretten en drank. En als hij dronken is, dan wordt hij kwaad. En dan klopt hij op alles wat zich in zijn buurt bevindt. *(stilte, zachtjes wenen)* Ik ... ben zwanger. Ik moet daar weg; ik kan niet langer blijven bij hem. Ik ben bang. Zou ik hier een kamer kunnen huren? Aub, ik ben bang dat hij mij of mijn kind iets zal aandoen. Hij weet trouwens niet dat ik zwanger ben. Toe, alstublieft ... *(smekend)*

(Licht in huiskamer gaat volledig aan en de andere personen zijn ook zichtbaar.)

TORBEN: Gustavson Pernille ... goed voorzien van borsten en billen *(begint hard te lachen)*

LOTTE: *(geërgerd)* Allez, schat...

HELLE: Torben, dit is echt niet de moment om met iemand de spot te drijven. Ik zou niet graag in haar schoenen staan.

KRISTOF: Is kei-erg voor haar! Beetje medelijden hebben.

TORBEN: Het was maar om te lachen. Ze ziet er toch goed uit. Als een complimentje al niet meer mag.

NIELS: Kom mensen. We hebben allemaal het verhaal van Pernille gehoord. Iedereen kent de regels van het huis: we moeten allemaal akkoord gaan vooraleer ze hier mag komen inwonen. Pernille, ik ken uiteraard je financiële situatie niet, maar zou je de huur van 200 kronen kunnen betalen? We hebben dit immers nodig voor de afbetaling van het huis. Ik wil deze woning graag behouden. Ik heb hier mijn zorgeloze jeugd doorgebracht.

TORBEN: Ja, dat is echt belangrijk. We hebben hier al een profiteur rondlopen die niks betaalt. *(kijkt boos naar Kristof)*

KRISTOF: Hela, ikke helpe in huis met klusjes en boodschappen. Ikke elke dag ook job zoeken!

PERNILLE: Ja, dat bedrag is normaal gezien geen probleem. Voor nagels te lakken vraag ik zo'n 10 kronen en met wat geluk doe ik er zo'n 40 per maand. En dan heb ik het nog niet gehad over de klanten die ik epileer. Daar vraag ik natuurlijk meer voor. En misschien heb ik hier ook al twee extra klanten gewonnen? *(kijkt naar Helle en Lotte)*

LOTTE: Dat is voor mij niet nodig, ik ga voor puur naturel. Ik wist trouwens niet dat je daar ook al geld mee kon verdienen.

HELLE: Ik zal er eens over nadenken.

NIELS: Zijn er nog vragen?

TORBEN: Ik heb er geen. Van mij mag zo'n schoon poppeke blijven.

HELLE: Torben, je vrouw staat naast je.

(Lotte kijkt verlegen naar de grond)

TORBEN: Die weet dat dat om te lachen is. Zuurpruim!

HELLE: Ik zou daar al lang niet meer mee kunnen lachen. Gelukkig ben jij mijn man niet. Mijne Niels zou zoiets nooit zeggen, nietwaar schat. *(knipoogt en glimlacht naar Niels)*

LOTTE: Ik heb een vraag.

NIELS: Zeg maar.

LOTTE: Wanneer zou je bevallen?

PERNILLE: Ik ben nu bijna twee maanden ver. Het zal dus nog zeker een half jaar duren. Ik heb me laten vertellen trouwens dat het eerste kind vaak later komt.

LOTTE: Ik weet niet goed of ik het zie zitten dat hier ook een baby gaat rondkruipen.

TORBEN: Dat kruipt nog niet direct.

HELLE: Ik vind het eigenlijk wel een terechte opmerking van Lotte. Een baby in huis is toch iets helemaal anders dan volwassenen. Ik weet eigenlijk ook niet goed of ik daar klaar voor ben?

TORBEN: Was ons motto niet: hoe meer zielen, hoe meer vreugd!

PERNILLE: Je moet niet ongerust zijn. Als ik terug wat op mijn effe zal zijn, wil ik sowieso iets voor mij en mijne kleine gaan zoeken.

TORBEN: *(tegen Lotte en Helle)* Ze is nog niet binnen en je wil ze alweer buiten hebben.

LOTTE: Sorry, maar ik denk op lange termijn en ik weet niet goed of ik zal kunnen wennen aan een baby hier. Maar 't is nog eventjes vooraleer die er is.

NIELS: Oké, die vraag hebben we gehad. Zijn er nog vragen? *(kijkt het rijtje rond)* Niemand, nee ... Goed zo. Ik moet nog naar mijn werk en waarschijnlijk zijn er hier nog een aantal mensen die zaken te doen hebben. Over naar de orde van de dag. Wie gaat er akkoord dat Pernille hier blijft wonen?

(Iedereen steekt zijn hand omhoog. Eerst Torben (heel enthousiast), daarna één voor één de anderen. Lotte (twijfelend) als laatste. In een hoek zit Jacob een boek te lezen.)

TORBEN: Jongen, wat denk jij?

JACOB: *(kijkt op)* Wat?

LOTTE: Jacob, let even op. Mag Pernille hier blijven wonen?

JACOB: Voor mij geen probleem. Mag ik verder studeren?

HELLE: Toen ik jouw leeftijd had, deed ik toch andere dingen.

LOTTE: Laat hem toch, als hij dat nu belangrijk vindt. Die jongen wil graag een serieuze job later. *(kijkt ondertussen bedenkelijk naar Pernille)*

PERNILLE: *(in haar gat gebeten)* Is mijn job dan niet serieus?

NIELS: *(officieel)* Lieve vrienden, dan verklaar ik hierbij dat Pernille onze nieuwe bewoonster in de Kornerupstraat 8 te Husum is!

PERNILLE: Oh, dank jullie wel!

NIELS: We proberen elke avond om 18u30 samen te eten, ook al lukt dit niet altijd.

TORBEN: Als truckchauffeur ben ik compleet afhankelijk van het verkeer en de plaatsen waar ik naartoe moet.

HELLE: Ja Niels, de laatste tijd ben jij ook altijd veel later thuis.

NIELS: Ik weet het, maar er is de laatste maanden zoveel werk bijgekomen in ons cultureel centrum. Ik zie de bomen door het bos niet meer. Ik heb gezegd dat we proberen om samen te eten. Goed. En voor de rest zijn er geen regels, behalve respect te hebben voor elkaar. Iedereen is gelijk.

TORBEN: Zelfs degene zonder werk.

NIELS: Of zij die studeren.

JACOB: Heb ik iets gemist?

LOTTE: Nee, nee, studeer maar verder.

PERNILLE: Okidoki. Iedereen respecteren! Dat zal geen probleem zijn.

(Pernille is zeer blij en begint iedereen een hand te geven uit dankbaarheid. Iedereen zegt zijn naam. Bij Torben aangekomen, pakt hij haar vast en geeft enthousiast drie kussen.)

HELLE: Het is toch niet waar!

LOTTE: Je kent hem toch.

HELLE: Ik zou dat niet gewoon worden.

NIELS: Goed, Pernille, jouw kamer is de achterste kamer rechts op de eerste verdieping. Je kan de badkamer gebruiken die recht tegenover deze kamer ligt. Kristof, kan je haar even helpen met haar koffer. Dan kan ze haar kamer wat inrichten en alles uitpakken wat ze bijheeft.

(Kristof knikt en stapt er naar toe. Torben is hem voor.)

TORBEN: Oh la, laat een echte gentleman je maar helpen.

KRISTOF: En nu wilde ik werken...

HELLE: Och jongen, op een dag vind je wel iets. Blijven zoeken!

(Ze gaan de deur uit.)

Scène 2: Het liefdesleven van Jacob (woonkamer)

(Spot op Jacob. Monoloog te vertellen als een politieverhoor, naar het publiek)

JACOB: Ik ben Jacob Jornsens en ben geboren op 25 juli 1953. Mijn adres: Kornerupstraat 8 te Husum. Ik studeer geschiedenis aan de universiteit van Kopenhagen. Ik zit nu in mijn derde jaar. Na mijn humaniora ben ik eerst gaan rondtrekken in Azië. Ik was daar aangesloten bij een organisatie om les te geven aan straatkinderen. Een rijke ervaring, veel gezien, vooral ellende. Maar als je de kinderen hun aandacht kan afleiden van hun miserie, maakt dat toch een gelukkiger mens van je. Eigenlijk heb ik niet veel nodig om gelukkig te zijn: boeken, boeken en nog eens boeken. Ik ben trouwens nogal een eenzaat ... heb weinig vrienden. Sommigen vinden me eerder hautain. Kan er ook niets aan doen dat ik geleerd over kom ... Ik wil geen truckchauffeur worden zoals mijn vader. Mijn moeder, da's een andere kwestie. Daar heb ik het liever niet over. Dat heb ik van me afgezet. Ik heb haar nooit gekend: ze heeft met deze kwestie trouwens niets te maken, toch. De band met Lotte is best oké; ze is lief voor mij, maar eigenlijk kan ze mij niet zo veel schelen. Een beetje van het overbezorgde type. Niet nodig voor mij, ik ben volwassen... Wat wil u weten? Hoe de sfeer in het huis was? Mijn vader wilde graag bij Niels en Helle gaan wonen. Voor mij hoefde dat niet. Mijn studies zijn wat dat betreft belangrijker. Die kosten geld, dus het was nodig om iets goedkops te vinden om te huren. Nu, sinds Pernille bij ons kwam wonen, ging het er toch iets anders aan toe. Ze had wel een zekere invloed .. op de groep. Ja, ook op mij... Maar niet in negatieve zin; Ik had eigenlijk weinig problemen met haar. Ik vond dat de sfeer er wel gezelliger van werd! Er werd eens over andere dingen gesproken. Welke? Goh, dat weet ik niet meer, maar ze werden niet door iedereen geapprecieerd.

(Jacob zit in de zetel te lezen. Pernille komt erbij zitten.)

PERNILLE: Weeral aan het studeren?

JACOB: Nee, gewoon een boek aan het lezen.

PERNILLE: Welk boek?

JACOB: "De ziekte tot de dood" van Soren Kierkegaard.

PERNILLE: Zo'n boek zou ik nog geen minuut kunnen lezen.

JACOB: Hoelang een minuut duurt, hangt ervan af aan welke kant van de WC-deur je staat!

PERNILLE: Pardon?

JACOB: Ernest Bloch.

(Pernille kijkt vragend)

Duits filosoof.

(Stilte, Jacob leest verder, Pernille kijkt wat rond / doet haar make-up op)

PERNILLE: Jouw ouders zijn wel uiteenlopende types: je vader zo joviaal en grappig en je moeder bijna het omgekeerde.

JACOB: Ze is mijn moeder niet.

PERNILLE: Pardon.

JACOB: Lotte is mijn moeder niet. Mijn moeder is overleden bij mijn geboorte. Ik ben vooral door mijn grootouders opgevoed. Ze zijn echter al een tijdje overleden. Papa heeft enkele jaren geleden Lotte leren kennen, maar ze is mijn moeder niet.

PERNILLE: Wow. En hoe komt het ...

JACOB: En voor de rest wil ik er niet over praten.

(Stilte)

PERNILLE: Heb je eigenlijk al een lief?

JACOB: Gezegend is hij die niets verwacht, want hij zal nooit teleurgesteld worden.

PERNILLE: Kan jij wel normaal praten?

JACOB: Wat is normaal? Interessante vraag.

PERNILLE: Sorry, maar voor mij kom jij van een andere planeet. Al ooit eens lol gehad of op stap geweest?

JACOB: Nope.

PERNILLE: Saai. Jij hebt dringend nood aan een lief!

JACOB: Ten eerste: wil ik wel een lief? En ten tweede: hoe ga je mij dan helpen mocht ik dit willen?

PERNILLE: Je bent best een aantrekkelijke kerel, maar je hebt nood aan wat nieuwe kleren, een cool kapsel en misschien extra verleidingslessen. Ik wil je daarbij gerust helpen. Ik kan wel zeggen dat ik wat dat betreft een ervaringsdeskundige ben en de nodige expertise heb opgebouwd.

JACOB: Ga je van mij Giacomo Casanova maken?

PERNILLE: Wie?

JACOB: Een vrouwenversierder.

PERNILLE: Als je dat wil. Is er binnenkort geen fuif of feestje ergens op de universiteit?

JACOB: De vraag is: wil ik wel naar dergelijke evenementen waar jongeren als een kudde samenhokken; tegen elkaar aanschurken met hun bezwete lichamen en meeloperij een codewoord is.

PERNILLE: Ik begrijp maar de helft van wat je zegt, maar ik heb een missie: jou opleiden om een lief te versieren. Werk aan de winkel!

(Kristof komt binnen.)

Hoi Kristof.

JACOB: En ... al werk gevonden?

KRISTOF: Nee, ikke veel zoeken. Binnen een uurtje naar stad trekken. Nu enkele klusjes opknappen. *(loopt terug weg)*

PERNILLE: Welke klusjes knapt die hier eigenlijk op?

JACOB: Dat is een terechte vraag. Volgens mij maakt die hier dingen bewust stuk om ze achteraf maar half te kunnen herstellen! Zo voelt hij zich toch half nuttig hier.

PERNILLE: Het wordt tijd dat ik me hier nuttig maak. Kom maar mee.

(Black-out. Muziek: Abba - "People need love")

Scène 3: Slaapkamergeheimen (slaapkamer Helle en Niels)

(Helle ligt in bed. Niels poetst zijn tanden en komt slaapkamer binnen.)

NIELS: En ... ça va op het werk? *(poetst zijn tanden verder)*

HELLE: Ja, de kinderen van mijn klas zijn wat druk de laatste tijd. Het zal wel komen door het goede weer en de schoolvakantie die er bijna aankomt. En bij jou? Je komt de laatste tijd zoveel later thuis.

NIELS: *(komt mee in bed liggen)* Ik weet het. Ik krijg de programmatie niet rond voor het volgende cultuurseizoen. Ik bel me te pletter. En gisteren heeft er weeral iemand afgehaakt. Ook de lopende projecten lopen stroef en overal zit vertraging op. En elke dag komt er nog wel iets extra bij. Het is niet meer bij te houden. Ik word er gewoon heel moe van.

HELLE: En gestresseerd. Ik herken je bijna niet meer. Je bent anders zo rustig. Komt het allemaal in orde?

NIELS: Ja, dat zal, ik moet morgen nog contact opnemen met de technische afdeling om een aantal zaken te regelen. Maar Jonas is ziek, dus al het werk valt nu op Soren en Margeritte. Voor hen is het nieuw, maar ze leren snel bij

HELLE: Gelukkig. Fijn dat het in orde komt.

NIELS: Ik weet het ... Ik ga slapen. Ik ben doodop.

(Niels doet zijn lampje uit. Helle leest nog verder. Niels begint te draaien en doet zijn lampje weer aan.)

Helle...

HELLE: Hmm...

NIELS: Ik hou van je.

HELLE: *(glimlacht)* Natuurlijk, dat weet ik. Ik ook van jou.

NIELS: *(zeer ernstig)* Nee maar echt, ik hou van je.

HELLE: Ja natuurlijk, ik weet het ... *(lacht, maar kijkt raar)* Wat heb je toch?

NIELS: Ik herinner me nog dat ik je tegenkwam in de cinema, samen kijkend naar 'Gone with the wind'. Daarna zijn we nog iets gaan drinken en we bleven maar praten en praten. We hebben de boel daar afgesloten. En toen ik je naar huis bracht, kuste ik jou vooraleer je je huis binnenstapte, weet je nog. Ik koester dat moment nog steeds. We hebben na al die jaren vele dingen meegemaakt met ons twee. Alleen wij twee, aan kinderen hadden we geen behoefte, en ...

HELLE: *(onderbreekt)* Schat, wat wil je me vertellen? Je wil nu toch niet beginnen aan kinderen. Dan wordt dat adopteren en dan moeten we eerst serieus praten. Ik heb

er eerlijk gezegd de laatste jaren niet meer bij stilgestaan of ik nog kinderen wil. Vroeger wel, maar dat hebben we toen uitvoerig besproken en ik dacht ...
(*ongerust*)

NIELS: Nee, ik wil geen kinderen.

HELLE: Wat is er dan?

NIELS: Ik hou zoveel van je.

HELLE: Ben je ziek? (*paniek*) Oh nee, je bent ziek. Heb je kanker? Natuurlijk heb je kanker! Hoelang heb je nog? ...

NIELS: Ja ... ik ben ziek ... of toch zoiets.

HELLE: (*gechoqueerd*) Oh nee.

NIELS: Ik heb ... iemand leren kennen, een half jaar geleden. Ik ben met haar in contact gekomen via haar studies. Ze moest me komen interviewen. We hebben uren zitten babbelen, boeiende gesprekken over het werk, mijn vrije tijd, de actualiteit ... en er kwamen gevoelens bij. Ik ben ziek van verliefdheid.

HELLE: (*weet niet goed hoe te reageren*) Euh, en nu?

NIELS: (*droog*) Ik vond dat je het moest weten. Eerlijkheid boven alles. En nu ga ik slapen, ik ben zo moe. (*legt de lakens goed*) Ik ben blij dat het eruit is en ik ben blij dat je het zo goed opneemt. Ik wil het nog niet direct vertellen aan de anderen, maar zal dat op tijd en stond wel doen. Fijn dat je zo positief reageert, echt waar. Slaapwel, lieve Helle! (*Hij geeft haar een kus op haar voorhoofd, draait zich op zijn zij en dooft zijn nachtlampje*)

HELLE: (*staart voor zich uit, onbegrijpend, zegt stamelend*) Slaapwel ... Niels.

(*Helle doet haar nachtlampje uit. Licht dooft. Muziek: Folkellubben - Blomsten og vasen*)

Scène 4: Frustraties (in de tuin)

(*Lotte en Torben zitten op het bankje in de tuin.*)

LOTTE: Ik weet het niet.

TORBEN: Je weet wel meer niet.

LOTTE: (*geïrriteerd*) Kan het even?

TORBEN: Oei, oei ... met het verkeerde been uit bed gestapt deze ochtend?

LOTTE: Het is hier veranderd.

TORBEN: Deze tafel en stoelen stonden er al toen we hier kwamen wonen.

LOTTE: Ik bedoel de sfeer in huis.

TORBEN: Er is iemand meer, maar voor de rest zijn alle andere personen dezelfde gebleven.

LOTTE: Nee, sinds die Pernille enkele weken geleden er is bijgekomen, reageert iedereen anders.

TORBEN: Ik merk daar niks van.

LOTTE: Jij bent gewoon verblind door de schoonheid van haar. Komaan, Pernille heeft duidelijk een negatieve invloed op Jacob.

TORBEN: Pas op met wat je zegt.

LOTTE: Hij is ... hij is veranderd.

TORBEN: Ik denk dat je jaloers bent.

LOTTE: Jaloers ... op zo'n ordinair wicht.

TORBEN: Oh la, schat, je kent huisregel nummer 1: respect voor alle huisbewoners.

LOTTE: (*onverstoorbaar*) Daarbij ... er is ook iets met Helle en Niels. Ze reageren anders.

TORBEN: Wat bedoel je?

LOTTE: Zie jij dat niet?

TORBEN: Wat moet ik zien?

LOTTE: Heb je Helle haar gezicht vanochtend niet gezien?

TORBEN: Jawel.

LOTTE: Wel, zag je dat dan niet?

TORBEN: Wat?

LOTTE: Die had echt geen oog dicht gedaan.

TORBEN: Hoe weet jij dat?

LOTTE: Dat zag je toch. Een blinde zou dat zelfs gezien hebben.

TORBEN: Straffe blinde. Ach, liefje, je verbeeldt je maar wat. Heb je niet wat nood aan vakantie?

LOTTE: Laat maar ...

TORBEN: En op een kletskop groeit geen haar. (*begint hardop te lachen*)

LOTTE: Kun je nu niet even serieus zijn? Een vrouw voelt zo iets direct aan.

TORBEN: Het leven is al serieus genoeg. Ach schat, geniet gewoon wat meer. Volgens mij zie je dingen die er helemaal niet zijn.

LOTTE: Misschien ...

Scène 5: De kennismaking (op straat)

(Spot op Niels. Monoloog te vertellen als een politieverhoor)

NIELS: Ik ben Niels Helfort. Ik ben 49 jaar, geboren op 8 maart 1926. Ik woon in de Kornerupstraat nummer 8 te Husum. Ik werk als coördinator op het departement cultuur van de stad Kopenhagen. Een heel verantwoordelijke job. Wel gevarieerd en boeiend. Maar het is heel de tijd vechten tegen deadlines. Of allerhande problemen oplossen ... brandjes blussen. Vermoeiend. Mijn baas en mijn collega's prijzen me voor mijn verantwoordelijkheidszin, rationaliteit en de discreetheid waarmee ik alle problemen aanpak. Ik weet alleen niet hoelang ik dit ga volhouden. Ja, Helle is mijn fantastische vrouw ... wat zou ik zonder haar

moeten? Een zevental maanden geleden heb ik nog iemand anders leren kennen: Lise ... Lise Lundgren. Wat mijn vrouw daarvan vond? Ja, ik had de indruk dat ze dat in eerste instantie nogal goed opnam. Ja, hier wonen inderdaad een heleboel mensen. Dat is een bewuste keuze. Ik moet de schulden van mijn ouders nog afbetalen. Dit is immers het ouderlijke huis. Ik kende een zorgeloze jeugd hier in Husum. Daarom wilde ik graag hier terug komen wonen. De schulden neem ik er graag bij. En daarom zochten we mensen die mee hier wilden komen wonen in ruil voor wat huur. Dat zorgt soms voor spanningen, maar elk huisje heeft zijn kruisje. Misschien iets meer toen Pernille bij ons kwam. Eerlijk gezegd had ik van haar niet zoveel last. Je hoorde wel dat zij uit een ander milieu kwam. Maar er was één regel waar iedereen zich aan moest houden: respect hebben voor elkaar. Blijkbaar is ook dat al te hoog gegrepen.

(We bevinden ons ergens op straat. Niels en Lise ontmoeten elkaar en geven elkaar een kus.)

LISE: Ik ben blij dat je hier ben. Ik heb je gemist.

NIELS: Ik jou ook.

LISE: Elk moment zonder jou is zo leeg.

(Ze omhelzen elkaar.)

NIELS: Ze weet het.

LISE: En ...

NIELS: Ja...

LISE: Ja wat, hoe reageerde ze?

NIELS: Ze nam het nogal goed op.

LISE: Werd ze niet kwaad?

NIELS: Nee.

LISE: Wat dan?

NIELS: Niks speciaals. Gewoon. Ze nam het goed op.

LISE: Het kon haar niet schelen?

NIELS: Dat zou ik ook niet durven zeggen. Maar boos was ze niet.

LISE: Dan ligt de toekomst voor ons open.

NIELS: Het gaat nu fantastisch; laat ons niet te ver vooruit lopen.

LISE: Maar ik mag toch dromen.

NIELS: Wie niet droomt, leeft niet echt.

LISE: Ik hou van je.

NIELS: Dat weet ik.

LISE: Zeg het me?

NIELS: Wat?

LISE: Wat je me vorige keer zei?

NIELS: Dat ik van je hou?

LISE: Dat weet ik, deugniet, maar waarom. Wat zei je de laatste keer? Dat je nog nooit zoveel...

NIELS: Niet op straat. Mensen zouden ons kunnen horen.

LISE: Dan zullen we naar mijn kamer gaan. Ik wil het allemaal opnieuw horen.

(Muziek: Pop Tops - Mammy Blue. Tijdens deze muziek wordt de tafel gedekt voor de volgende scène)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze